

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kotrčové a soudkyň JUDr. Miluše Farské a Mgr. Daniely Večerkové ve věci

žalobkyně: **Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, IČO 00005886**
sídlem Sokolovská 42/217, 190 00 Praha 9
zastoupená advokátem JUDr. Jaromírem Císařem
sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **RENCAR PRAHA, a. s., IČO 00506397**
sídlem Rohanské nábřeží 678/25, 186 00 Praha 8
zastoupená advokátem Mgr. Radkem Pokorným
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1

o zaplacení 1 550 000 Kč s příslušenstvím, o vzájemném návrhu žalované o zaplacení 1 600 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalované proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 19. listopadu 2020, č.j. 18 C 361/2017-127,

takto:

Usnesení soudu I. stupně se **mění** tak, že se v řízení **nepokračuje**.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně napadeným usnesením rozhodl, že se pokračuje v řízení, které bylo přerušeno usnesením téhož soudu ze dne 8. 11. 2018, č.j. 18 C 361/2017-105. Vyšel z toho, že se žalobkyně žalobou ze dne 19. 10. 2017 domáhá na žalované zaplacení 1 550 000 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody způsobené předběžným opatřením dle ust. § 77a odst. 1 o.s.ř. K návrhu žalované usnesením ze dne 8. 11. 2018, č.j. 18 C 361/2017-105 přerušil řízení dle ust. § 109 odst. 2 písm. c) o.s.ř. do pravomocného skončení řízení vedeného tímž soudem pod sp. zn. 9 C 394/2016, neboť jeho předmětem je otázka, která může mít význam pro rozhodnutí soudu v této věci. Dané usnesení bylo k odvolání žalobkyně potvrzeno Městským soudem v Praze usnesením ze dne 20. 2. 2019, č.j. 17 Co 34/2019-120. Soud I. stupně poukázal na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 6. 9. 2019, č.j. 9 C 394/2016-890 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2020, č.j. 17 Co 134/2020-1072, s tím, že otázka podstatná pro rozhodnutí v této věci byla jimi vyřešena. Postupoval proto podle ust. § 111 odst. 2 o.s.ř. a rozhodl o pokračování v přerušeném řízení. Účastníky řízení poučil, že odvolání není proti tomuto rozhodnutí přípustné, lze však proti němu podat námitky za podmínek dle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 121/2008 Sb.
2. Usnesení soudu prvního stupně napadla žalovaná včasnými námitkami. Rozhodnutí považovala za nesprávné, potažmo předčasné, neboť důvod, pro který bylo řízení přerušeno, neodpadl a trvá i nadále. Vyložila, že podstatnou otázkou pro posouzení vzniku škody v souvislosti s předběžnými opatřeními je, zda mezi žalobkyní a žalovanou existuje, resp. v rozhodné době existoval právní vztah, jehož předmětem je, resp. byl pronájem ploch majetku žalobkyně pro reklamní činnost žalované, tato otázka přitom nebyla doposud soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 9 C 394/2016 pravomocně vyřešena. Upřesnila, že odvolací soud klíčový výrok II. rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 6. 9. 2019, č.j. 9 C 394/2016-890, týkající se určení existence platného závazkového vztahu mezi účastníky, zrušil pro neurčitost žaloby a v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně, který v dané věci doposud nerozhodl. Výrok I. a III. rozsudku soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

prvního stupně, jimiž byla zamítnuta žaloba na určení platnosti smlouvy o pronájmu ploch pro reklamní činnost a na určení neplatnosti výpovědi konkludentní smlouvy, sice odvolací soud potvrdil, nicméně z důvodu, že neshledal na určení platnosti smlouvy a neplatnosti výpovědi naléhavý právní zájem, neboť tyto otázky jsou prejudiciální při posuzování existence právního poměru mezi účastníky. Dospěla tak k závěru, že odvolací soud meritorně nerozhodl a nepostavil najisto právní vztah mezi žalobkyní a žalovanou. Zdůraznila, že by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti řízení, pokud by se soud měl v této věci zabývat předmětnou spornou otázkou, nadto by mohla být posouzena odlišně. Navrhla, aby předseda senátu napadené usnesení změnil tak, že řízení zůstane přerušeno.

3. Žalobkyně ve vyjádření k podaným námitkám označila napadené usnesení za věcně správné. Zopakovala svůj názor, že objektivní důvod pro přerušení řízení nikdy neexistoval, výsledek řízení o platnosti smlouvy o pronájmu ploch pro reklamní činnost není rozhodný pro posouzení vzniku nároku žalobkyně na náhradu škody dle ust. § 77a o.s.ř., neboť tento nárok již vznikl bez ohledu na skutečnost, zda řízení o platnosti smlouvy bylo pravomocně skončeno či nikoliv. Upozornila, že ust. § 109 odst. 2 písm. c) o.s.ř. je fakultativní a jeho aplikace je na úvaze soudu. Závěrem akcentovala, že žaloba stran posouzení platnosti předmětné smlouvy je pravomocně zamítnuta, je proto možné v tomto řízení pokračovat. Navrhla, aby napadené usnesení bylo potvrzeno.
4. Žalovaná v replice k vyjádření žalobkyně vyjádřila nesouhlas s její argumentací, právní závěry žalobkyně považovala za nesprávné, neúplné a zavádějící. Uvedla, že žalobkyně pomíjí nezbytný předpoklad pro vznik nároku na náhradu škody dle ust. § 77a odst. 1 o.s.ř., a to vznik škody. Vyjádřila názor, že žádná škoda v podobě ušlého zisku vzniknout nemohla z důvodu existující platné a účinné smlouvy mezi žalobkyní a žalovanou, resp. existujícího právního vztahu mezi nimi, jehož předmětem je pronájem ploch v majetku žalobkyně pro reklamní činnost, z nichž vyplývá nemožnost pronajmout reklamní plochy třetí osobě. Obsáhle zopakovala, že v řízení vedeném pod sp. zn. 9 C 394/2016 je nadále řešena zásadní otázka mající význam pro rozhodnutí soudu v této věci, jakož i další argumenty již podrobně vylíčené v podaných námitkách.
5. Odvolací soud se nejprve zabýval tím, zda je proti napadenému usnesení přípustné odvolání, se závěrem, že soud prvního stupně nesprávně poučil účastníky o nepřípustnosti odvolání a o možnosti podat námitky podle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství, neboť má za to, že proti usnesení o pokračování v řízení vydaném podle ust. § 111 odst. 2 o.s.ř. je odvolání přípustné (srov. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2019, č.j. 19 Co 131/2019-321, obdobně komentářová literatura Drápal, Bureš a kol.: Občanský soudní řád I, C. H. Beck, 2009, s. 761). Podání účastníků se posuzují podle svého obsahu (§ 41 odst. 2 o.s.ř.), proto podání žalované posuzoval jako odvolání.
6. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o.s.ř.), aniž nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. c) o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
7. Podle ust. § 111 odst. 2 o.s.ř. jestliže je řízení přerušeno podle § 109 odst. 1 a 2, činí soud všechna potřebná opatření, aby byly odstraněny překážky, jež způsobily přerušování nebo pro které přerušování trvá. Jakmile odpadne překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno, pokračuje soud v řízení i bez návrhu.
8. Soud prvního stupně usnesením ze dne 8. 11. 2018, č.j. 18 C 361/2017-105 přerušil řízení do pravomocného skončení řízení vedeného Obvodním soudem pro Prahu 9 pod sp. zn. 9 C 394/2016. Odvolací soud usnesením ze dne 20. 2. 2019, č.j. 17 Co 34/2019-120 usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

o přerušení řízení potvrdil s tím, že pro posouzení vzniku žalobkyní tvrzené škody, resp. existence příčinné souvislosti mezi nařízenými předběžnými opatřeními a vznikem tvrzené škody, je podstatné, zda žalobkyně byla v době poprávkového řízení a vydání předběžného opatření vázána smluvními ujednáními ve smlouvě o pronájmu ploch pro reklamní činnost uzavřené se žalovanou dne 31. 1. 1997. Uzavřel, že otázka platnosti smlouvy o pronájmu ploch pro reklamní činnost je otázkou prejudiciální, může mít význam pro rozhodnutí soudu v této věci, přičemž tato je řešena v řízení vedeném pod sp. zn. 9 C 394/2016 (bod 10. usnesení).

9. Obvodní soud pro Prahu 9 rozsudkem ze dne 6. 9. 2019, č.j. 9 C 394/2016-890 zamítl žalobu na určení, že smlouva o pronájmu ploch pro reklamní činnost uzavřená mezi účastníky dne 31. 1. 1997, ve znění dodatků, je platným právním jednáním (výrok I.), zamítl žalobu na určení, že mezi žalobkyní a žalovanou existuje platný závazkový vztah, jehož konkrétní obsah odpovídá ustanovením obsaženým ve smlouvě o pronájmu ploch pro reklamní činnost ze dne 31. 1. 1997, ve znění dodatků (výrok II.), zamítl žalobu na určení, že výpověď konkludentní smlouvy mezi účastníky o pronájmu prostor k reklamě, kterou žalovaná učinila dopisem ze dne 30. 3. 2016, je neplatná (výrok III.), a rozhodl o nákladech řízení (výrok IV.). Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 9. 2020, č.j. 17 Co 134/220-1072 rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. a III. potvrdil, ve výroku II. a IV. zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že na určení platnosti smlouvy o pronájmu ploch pro reklamní činnost, ani na určení neplatnosti výpovědi smlouvy není naléhavý právní zájem, neboť jde o otázky předběžné k určení existence právního vztahu mezi účastníky (bod 23. rozsudku). Ve výroku o určení existence právního vztahu mezi účastníky bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno z důvodu neurčitosti žalobního petitu. Soud prvního stupně byl zavázán k opravě a doplnění žaloby postupem podle ust. § 43 o.s.ř.
10. Pro rozhodnutí o pokračování v řízení přerušeném dle ust. § 109 odst. 2 písm. c) o.s.ř. je podstatné, zda odpadla překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, konkrétně zda byla v řízení, pro které bylo původní řízení přerušeno, vyřešena otázka, která může mít význam pro rozhodnutí soudu v řízení přerušeném. V dané věci prejudiciální otázkou, která byla a je též předmětem probíhajícího řízení vedeného pod sp. zn. 9 C 394/2016, je otázka platnosti smlouvy o pronájmu ploch pro reklamní činnost ze dne 31. 1. 1997, resp. existence platného závazkového vztahu, jehož obsah odpovídá v ní obsaženým ustanovením, jež doposud nebyla postavena najisto. Je pravdou, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 9. 2020, č.j. 17 Co 134/220-1072 potvrdil zamítnutí žaloby na určení, zda smlouva o pronájmu ploch pro reklamní činnost je platným právním jednáním, nicméně neučinil tak z důvodu věcného posouzení, nýbrž z důvodu nedostatku naléhavého právního zájmu na tomto určení. Současně vyložil, že danou otázkou se bude soud prvního stupně v řízení vedeném pod sp. zn. 9 C 394/2016, za předpokladu odstranění vad žaloby, dále zabývat jako otázkou předběžnou k určení existence právního vztahu mezi účastníky. Námitky žalované jsou z vyloženého důvodu zcela opodstatněné, podmínky ve smyslu ust. § 111 odst. 2 o.s.ř. (zatím) nejsou naplněny, neboť sporná otázka nebyla v řízení sp. zn. 9 C 394/2016 dosud pravomocně vyřešena.
11. Namítá-li žalobkyně, že není objektivního důvodu pro přerušení řízení, odvolací soud upozorňuje, že tato argumentace se uplatní při rozhodování o přerušení řízení, nikoliv při rozhodování o pokračování v řízení přerušeném. Pokračovalo-li by se za současného stavu v tomto řízení, lze přisvědčit žalované, že zodpovězení klíčové otázky by si vyžádalo rozsáhlé (a duplicitní) dokazování, které není v souladu se zásadou hospodárnosti řízení.
12. Se zřetelem k uvedenému odvolací soud dospěl k názoru, že napadené usnesení soudu prvního stupně je nesprávné, neboť zde (zatím) nejsou dány předpoklady pro pokračování v řízení (§ 111 odst. 2 o.s.ř.). Usnesení soudu prvního stupně proto podle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil tak, že se v přerušeném řízení nepokračuje. Řízení vedené pod sp. zn. 18 C 361/2017 tak zůstává

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

přerušené do pravomocného skončení řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 9 C 394/2016.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Praha 19. března 2021

JUDr. Ivana Kotrčová v. r.
předsedkyně senátu